DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

21. januar 1999 *

I sag C-73/97 P,

Den Franske Republik, oprindelig ved kontorchef Catherine de Salins, dernæst ved kontorchef Kareen Rispal-Bellanger og fuldmægtig Frédéric Pascal, alle Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 8 B, boulevard Joseph II,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 11. december 1996 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-70/94, Comafrica og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen (Sml. II, s. 1741), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom, for så vidt Kommissionens formalitetsindsigelse ikke er blevet taget til følge ved denne dom,

de andre parter i appelsagen:

Comafrica SpA, Genova (Italien),

Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., Hamburg (Tyskland),

* Processprog: engelsk.

ved solicitor Bernard O'Connor og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Arsène Kronshagen, 22, rue Marie-Adelaïde,

sagsøgere i første instans,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i første instans,

støttet af

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn (refererende dommer), og dommerne G. F. Mancini, J. L. Murray, H. Ragnemalm og K. M. Ioannou,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 25. juni 1998,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 20. februar 1997 har Den Franske Republik i henhold til artikel 49, stk. 3, i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 11. december 1996 af Retten i Første Instans i sag T-70/94, Comafrica og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen (Sml. II, s. 1741, herefter »den appellerede dom«), hvorved denne forkastede den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse.

2 Ved den anfægtede dom frifandt Retten Kommissionen under det søgsmål, der var anlagt med påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 3190/93 af 19. november 1993 om fastsættelse af den fælles nedsættelseskoefficient til beregning af den mængde bananer, der skal tildeles hver erhvervsdrivende i kategori A og B af det årlige toldkontingent i 1994 (EFT L 285, s. 28), samt frifandt Kommissionen for det erstatningskrav, der var fremsat af Comafrica SpA og Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (herefter »Comafrica og Dole«).

3 Med hensyn til de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, samt de relevante fællesskabsbestemmelser henvises til den appellerede doms præmis 1-21.

Sagen for Retten

4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. februar 1994 anlagde Comafrica og Dole sag med påstand dels om annullation af artikel 1 i forordning nr. 3190/93 i henhold til EF-traktatens artikel 173, stk. 4, dels om erstatning i henhold til samme traktats artikel 215, stk. 2, for det tab, som de mener at have lidt på grund af Kommissionens angiveligt ulovlige beslutninger i artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2920/93 af 22. oktober 1993 om fastsættelse af den

fælles nedsættelseskoefficient til beregning af den mængde bananer, der skal tildeles hver erhvervsdrivende i kategori A og B af det årlige toldkontingent i andet halvår af 1993 (EFT L 264, s. 40), og i artikel 1 i forordning nr. 3190/93.

5 Den 29. april 1994 rejste Kommissionen en formalitetsindsigelse for så vidt angik påstanden om annullation af artikel 1 i forordning nr. 3190/93. Retten besluttede ved kendelse af 2. maj 1995 at forene formalitetsindsigelsen med sagens realitet.

6 Retten udtalte herom følgende:

»38 I henhold til traktatens artikel 173, stk. 4, kan en privat anfægte enhver beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, dog berører ham umiddelbart og individuelt. Ifølge Domstolens og Rettens faste praksis er et af formålene med denne bestemmelse at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en privat fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt. Det er således klart, at valget af form ikke i sig selv kan ændre en retsakts normative karakter (jf. Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79 og 790/79, Calpak og Società Emiliana Lavorazione Frutta mod Kommissionen, Sml. s. 1949, præmis 7, og Rettens kendelse af 28.10.1993, sag T-476/93, FRSEA og FNSEA mod Rådet, Sml. II, s. 1187, præmis 19).

39 Domstolen og Retten har ligeledes fastslået, at for at erhvervsdrivende kan anses for at være individuelt berørt af den retsakt, som de kræver annulleret, skal der være sket en indgriben i deres retsstilling på grund af faktiske omstændigheder, der adskiller dem fra alle andre og individualiserer dem på lignende måde som en adressat (jf. f.eks. Domstolens dom af 24.5.1993, sag C-131/92, Arnaud m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 2573).

40 Desuden har Domstolen i forbindelse med forvaltning af et toldkontingent for oksekød fastslået, at en forordning udstedt af Kommissionen, som fastsatte de betingelser, på hvilke medlemsstaternes myndigheder skulle imødekomme ansøgningerne om importlicenser, berørte de erhvervsdrivende individuelt, som ved dens udstedelse allerede havde ansøgt om sådanne licenser (jf. ovennævnte dom i sagen Weddel mod Kommissionen, præmis 19-23). Da Domstolen fastslog, at de pågældende erhvervsdrivende var individuelt berørt, tog den i betragtning, at Kommissionen, da den på grundlag af den samlede mængde, for hvilken der var indgivet ansøgninger — og yderligere ansøgninger ikke kunne indgives — traf afgørelse om, i hvilket omfang disse ansøgninger kunne imødekommes, i virkeligheden havde bestemt, i hvilket omfang den enkelte ansøgning kunne imødekommes. Domstolen fastslog, at den pågældende forordning følgelig skulle opfattes som en række individuelle afgørelser og ikke som en almengyldig foranstaltning i henhold til traktatens artikel 189.

41 Retten skal bemærke, at i nærværende sag finder forordning nr. 3190/93 kun anvendelse på erhvervsdrivende, som havde ansøgt om og opnået referencemængder for indførsler af bananer i kategori A eller kategori B for 1994. Forordningen oplyser hver enkelt berørt erhvervsdrivende om, at den mængde bananer, som han har ret til at indføre inden for rammerne af toldkontingentet for 1994, kan fastsættes ved anvendelse af en fælles nedsættelseskoefficient på hans referencemængde. Da den eneste lovgivningsmæssige funktion, forordning nr. 3190/93 har, er at fastsætte og offentliggøre den nævnte nedsættelseskoefficient, har den den øjeblikkelige og direkte virkning at gøre det muligt for hver enkelt erhvervsdrivende, når han anvender nedsættelseskoefficienten på den referencemængde, som allerede er tildelt ham, at fastslå den endelige mængde, som vil blive tildelt ham individuelt. Som sådan må forordning nr. 3190/93 opfattes som en række individuelle beslutninger, der er rettet til hver enkelt erhvervsdrivende, og som i virkeligheden underretter denne om de præcise mængder, som han vil have ret til at indføre i 1994.

42 Retten skal ligeledes bemærke, at Kommissionen ikke har bestridt det af sagsøgerne anførte om, at de desuden er umiddelbart berørt af forordning nr. 3190/93, fordi denne ikke overlader medlemsstaterne noget skøn med hensyn til udstedelsen af importlicenserne.

43 Under disse omstændigheder kan påstanden om annullation af forordning nr. 3190/93 antages til realitetsbehandling.«

Appellen

7 Under appellen har Den Franske Republik nedlagt påstand om delvis ophævelse af den appellerede dom, for så vidt Retten forkastede Kommissionens formalitetsindsigelse.

8 Comafrica og Dole har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Den franske regering og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

9 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Delvis ophævelse af den appellerede dom, for så vidt Kommissionens formalitetsindsigelse blev forkastet.

— Comafrica og Dole tilpligtes at betale sagens omkostninger.

10 Til støtte for sin appel har den franske regering hævdet, at Retten ikke har taget i betragtning, at forordning nr. 3190/93 har generel rækkevidde og normativ karakter og har retsvirkninger over for samtlige erhvervsdrivende i kategori A og B, og at Comafrica og Dole ikke har godtgjort, at der forelå en særlig faktisk

situation, som kunne udskille dem mere specielt fra enhver anden erhvervsdrivende, der forhandler bananer, som henhører under toldkontingentet.

11 Kommissionen, som støtter den franske regerings appel, har for det første gjort gældende, at det eneste formål med forordning nr. 3190/93 er at bringe summen af de referencemængder, der er tildelt de erhvervsdrivende i kategori A og/eller B, i overensstemmelse med størrelsen af det disponible toldkontingent ved fastsættelse af en nedsættelseskoefficient, uden at der tages hensyn til nogen som helst omstændighed, der er speciel for en given erhvervsdrivende. Dernæst har Kommissionen henvist til, at ifølge artikel 6 i forordning (EØF) nr. 1442/93 af 10. juni 1993 om gennemførelsesbestemmelser for EF's importordning for bananer (EFT L 142, s. 6) skal medlemsstaterne meddele de erhvervsdrivende deres individuelle referencemængder, efter at Kommissionen har fastsat den eventuelle nedsættelseskoefficient. Ifølge Kommissionen er det først, når denne meddelelse er sket, at de erhvervsdrivende kan anses for at have en ret, der kan betegnes som endelig, til en given referencemængde. Endelig har Kommissionen anført, at det er med urette, at Retten har lagt dommen af 6. november 1990, sag C-354/87, Weddel mod Kommissionen (Sml. I, s. 3847), til grund for sin stillingtagen til formalitetsspørgsmålet i forbindelse med søgsmålet til prøvelse af forordning nr. 3190/93.

12 Da de var uenige i generaladvokatens forslag til afgørelse, navnlig med hensyn til forløbet af proceduren for udstedelse af licenser i henhold til forordning nr. 1442/93, har Comafrica og Dole ved skrivelse indleveret til Domstolens Justitskontor den 3. september 1998 anmodet Domstolen om enten at træffe bestemmelse om bevisoptagelse i henhold til Domstolens procesreglements artikel 60 med hensyn til den nævnte procedures faktiske forløb, eller at træffe bestemmelse om genåbning af den mundtlige forhandling i henhold til procesreglementets artikel 61.

13 Med hensyn til begæringen om bevisoptagelse finder Domstolen, at den ikke kan tages til følge. Den er nemlig fremsat på et tidspunkt, hvor den mundtlige forhandling var afsluttet i henhold til procesreglementets artikel 59, stk. 2. Det fremgår imidlertid af Domstolens praksis (jf. bl.a. dom af 15.12.1995, sag C-415/93, Bosman, Sml. I, s. 4921, præmis 53), at en sådan begæring kun kan imødekommes,

hvis den angår forhold, som kan få afgørende betydning, og som den pågældende ikke kunne have gjort gældende før afslutningen af den mundtlige forhandling.

14 I det foreliggende tilfælde bemærkes blot, at Comafrica og Dole kunne have fremsat deres begæring før afslutningen af den mundtlige forhandling. Disse parter har i duplikken, som er indgivet i henhold til procesreglementets artikel 117, henvist til forløbet af proceduren for udstedelse af licenser efter forordning nr. 1442/93. Desuden har de ved skrivelse indleveret til Domstolens Justitskontor den 8. oktober 1998 erklæret, at den skriftlige forhandling havde givet dem mulighed for fuldt ud at gøre deres synspunkter gældende, og at de ikke modsatte sig, at Domstolen træffer afgørelse uden et mundtligt stadium i henhold til procesreglementets artikel 120.

15 Med hensyn til begæringen om genåbning af den mundtlige forhandling i henhold til procesreglementets artikel 61 finder Domstolen, at den ikke er nødvendig i dette tilfælde.

Domstolens bemærkninger

16 I den appellerede doms præmis 41 har Retten antaget, at da forordning nr. 3190/93 har den øjeblikkelige og direkte virkning at gøre det muligt for hver enkelt erhvervsdrivende, når han anvender nedsættelseskoefficienten på den referencemængde, som allerede er tildelt ham, at fastslå den endelige mængde, som vil blive tildelt ham individuelt, må den opfattes som en række individuelle beslutninger, der er rettet til hver enkelt erhvervsdrivende, og som i virkeligheden underretter denne om de præcise mængder, han ville have ret til at indføre i 1994.

17 Det må derfor undersøges, om Retten med føje har antaget, at en erhvervsdrivende fik tildelt en referencemængde, før forordning nr. 3190/93 blev udstedt, og at hver enkelt erhvervsdrivende efter forordningens udstedelse følgelig var i stand til at

fastslå, hvilken endelig mængde han ville have ret til at indføre i 1994, ved at multiplicere referencemængden med nedsættelseskoefficienten.

18 Gennemførelsesbestemmelserne til afsnit IV i Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 om den fælles markedsordning for bananer (EFT L 47, s. 1) er blevet fastsat ved forordning nr. 1442/93.

19 Med hensyn til udstedelse af importlicenser til de forskellige kategorier erhvervsdrivende fastsætter forordning nr. 1442/93 en procedure, som består af flere faser.

20 For det første opstiller medlemsstaternes myndigheder i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1442/93 særskilte lister over erhvervsdrivende i kategori A og B, og heri anføres det for hver erhvervsdrivende, hvor stor en mængde han har afsat i hvert af de tre år forud for året før det år, for hvilket det pågældende toldkontingent åbnes, opdelt efter de økonomiske aktiviteter, der er beskrevet i forordningens artikel 3, stk. 1.

21 I denne forbindelse bestemmer artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1442/93, at de pågældende erhvervsdrivende senest den 1. april, og for 1994 senest den 1. september 1993, giver myndighederne meddelelse om, hvor stor en mængde bananer de har afsat i hvert af de år, der er omhandlet i stk. 1 i denne artikel, idet de tydeligt opdeler dem efter bananernes oprindelse og efter hver af de økonomiske aktiviteter, der er beskrevet i forordningens artikel 3, stk. 1.

22 Dernæst fastsætter myndighederne i henhold til artikel 5 i forordning nr. 1442/93, for 1994 senest den 1. oktober 1993 og senest den 1. juli for hvert af de følgende år,

for hver erhvervsdrivende i kategori A og B, der er registreret hos disse myndigheder, hvor stor en mængde han i gennemsnit har afsat i de tre år forud for året før det år, for hvilket det pågældende toldkontingent åbnes, opdelt efter arten af de økonomiske aktiviteter, som den erhvervsdrivende har udøvet, jf. forordningens artikel 3, stk. 1. Dette gennemsnit kaldes »referencemængde«.

23 Det fremgår af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1442/93, at referencemængden beregnes af myndigheden ved at multiplicere de afsatte mængder med vejningskoefficienterne, alt efter hvilken af de i artikel 3, stk. 1, omhandlede økonomiske aktiviteter der er tale om.

24 Med hensyn til de tal, som myndighederne skal fastsætte, bestemmer artikel 8 i forordning nr. 1442/93, at disse foretager fornøden kontrol af, om de ansøgninger og bilag, som de erhvervsdrivende har indsendt i henhold til forordningens artikel 7, er korrekte og i orden. Med henblik herpå kan de bl.a. gøre brug af ekspertvurderinger og rapporter fra uafhængige revisorer og virksomhedsrevisorer.

25 Endelig bestemmer artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 1442/93, at myndighederne hvert år senest den 15. juli, for 1994 senest den 15. oktober 1993, giver Kommissionen meddelelse om, hvor stor den samlede referencemængde, vægtet efter stk. 2, er for de erhvervsdrivende, der er registreret hos dem, og hvor stor en mængde bananer der er blevet afsat i alt pr. aktivitet.

26 Det bemærkes, at forordning nr. 1442/93 ikke bestemmer, at myndighederne er forpligtet til at underrette de erhvervsdrivende om de referencemængder eller om de vægtede referencemængder, de har fastsat.

27 Under den sidste fase fastsætter Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1442/93 eventuelt en fælles nedsættelseskoefficient for hver kategori af erhvervsdrivende, der skal anvendes på hver erhvervsdrivendes referencemængde med henblik på at fastsætte, hvor stor en mængde han skal tildeles. Ifølge denne bestemmelses stk. 2 fastsætter medlemsstaterne denne mængde for hver registreret erhvervsdrivende i kategori A og B senest den 1. august, og for 1993 senest den 1. november 1993, og giver den enkelte erhvervsdrivende meddelelse om størrelsen heraf.

28 Hvad angår den nedsættelseskoefficient, som fastsættes ved forordning nr. 3190/93, har Kommissionen over for Retten erklæret, at denne koefficient er blevet anvendt på referencemængder, der er blevet korrigeret af dens tjenestegrene eller på disses foranledning (den appellerede doms præmis 64).

29 Det fremgår nemlig af femte og sjette betragtning til forordning nr. 3190/93, at de meddelelser, som medlemsstaterne giver i henhold til artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 1442/93, viser, at der sker dobbelttælling af samme mængder for samme aktivitet for forskellige erhvervsdrivende i flere medlemsstater, og at nedsættelseskoefficienten er blevet fastlagt på grundlag af mængderne i medlemsstaternes meddelelser, nedsat med de af Kommissionen anslåede dobbelt optalte mængder.

30 Det følger heraf, at de oplysninger, som under proceduren er meddelt til myndighederne af de erhvervsdrivende, kan ændres ved flere lejligheder, før nedsættelseskoefficienten fastsættes, uden at de ændringer, som myndighederne eller Kommissionen foretager, bringes til de berørte erhvervsdrivendes kundskab.

31 Følgelig er den erhvervsdrivende ikke i stand til — enten på grundlag af de tal, som han har meddelt den nationale myndighed, eller på grundlag af bestemmelserne i forordning nr. 3190/93 — at fastslå den referencemængde, som nedsættelseskoefficienten finder anvendelse på.

32 Det er følgelig med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 41 har fastslået, at forordning nr. 3190/93 »oplyser hver enkelt berørt erhvervsdrivende om, at den mængde bananer, som han har ret til at indføre inden for rammerne af toldkontingentet for 1994, kan fastsættes ved anvendelse af en fælles nedsættelseskoefficient på hans referencemængde«, og at forordningens øjeblikkelige og direkte virkning var »at gøre det muligt for hver enkelt erhvervsdrivende, når han anvender nedsættelseskoefficienten på den referencemængde, som allerede er tildelt ham, at fastslå den endelige mængde, som vil blive tildelt ham individuelt«.

33 I den appellerede doms præmis 40 har Retten anført lighedspunkter mellem Comafrica's og Dole's situation og sagsøgerens situation i den nævnte dom i sagen Weddel mod Kommissionen og har udledt den følge heraf i præmis 41, at forordning nr. 3190/93 måtte opfattes som en række individuelle beslutninger, der er rettet til hver enkelt erhvervsdrivende, og som i virkeligheden underretter denne om de præcise mængder, som han vil have ret til at indføre i 1994.

34 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolen i præmis 20 i den nævnte dom i sagen Weddel mod Kommissionen har fastslået, at Kommissionens forordning nr. 2806/87 af 18. september 1987 om udstedelse af importlicenser for fersk, kølet eller frosset oksekød af høj kvalitet (EFT L 268, s. 59) blev udstedt under hensyntagen til de mængder oksekød, for hvilke der var indgivet individuelle importlicensansøgninger i løbet af de første ti dage af september 1987.

35 Da Kommissionen udstedte forordning nr. 2806/87, gjorde den brug af den mulighed, der er fastsat i artikel 15, stk. 6, litra d), i forordning (EØF) nr. 2377/80 af 4. september 1980 om særlige gennemførelsesbestemmelser for ordningen med import- og eksportlicenser for oksekød (EFT L 241, s. 5), som indsat ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3578/82 af 23. december 1982 (EFT L 373, s. 59), hvorefter Kommissionen afgør, i hvilket omfang den kan imødekomme ansøgningerne om licenser, og fastsætter en ensartet procent for nedsættelse af de mængder, der er indgivet licensansøgninger om, hvis de mængder, der er indgivet ansøgninger om, overstiger de disponible mængder.

36 Det følger heraf, som generaladvokaten har nævnt i punkt 53 i sit forslag til afgørelse, at medlemsstaternes myndigheders rolle var begrænset til at efterkomme ansøgningerne om importlicenser ved på grundlag af Kommissionens forordning at foretage en simpel multiplikation, som hver enkelt erhvervsdrivende var i stand til selv at foretage.

37 Derimod fremgår det af nærværende doms præmis 20-31, at den erhvervsdrivende ikke havde opnået en referencemængde før udstedelsen af forordning nr. 3190/93, og at han heller ikke var i stand til at fastslå den endelige mængde, som han ville have ret til at indføre i 1994, ved at foretage en simpel multiplikation af en mængde, som han kendte, med den nedsættelseskoefficient, som var fastsat ved denne forordning.

38 Det er derfor ligeledes med urette, at Retten under henvisning til den nævnte dom i sagen Weddel mod Kommissionen har konkluderet i den appellerede doms præmis 41, at forordning nr. 3190/93 måtte opfattes som en række individuelle beslutninger, der er rettet til hver enkelt erhvervsdrivende, og som i virkeligheden underretter denne om de præcise mængder, han vil have ret til at indføre i 1994.

39 Hvad angår Domstolens praksis, som Comafrica og Dole har påberåbt sig til støtte for deres argumentation om, at de er individuelt berørt af forordning nr. 3190/93, bemærkes, at den, som generaladvokaten har nævnt i punkt 67-71 i sit forslag til afgørelse, vedrører situationer, der er forskellige fra den her foreliggende.

40 Hvad endelig angår Comafrica og Dole's anbringende om, at såfremt de blev nægtet ret til at anfægte forordning nr. 3190/93 for Retten, ville de blive berøvet ethvert effektivt retsmiddel mod foranstaltninger, som påvirker deres rettigheder, bemærkes blot, som generaladvokaten har anført i punkt 82 i sit forslag til afgørelse, at en erhvervsdrivende, som mener, at hans rettigheder er blevet tilsidesat ved tildelingen af hans referencemængde, kan anlægge sag ved en national ret til

prøvelse af den retsakt, hvorved den pågældende medlemsstats myndigheder i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 1442/93 har fastsat den mængde, som er tildelt ham. Under en sådan sag er der intet til hinder for at rejse spørgsmålet om gyldigheden af den fællesskabsforordning, som denne retsakt er baseret på.

41 Det følger af det foregående, at den appellerede dom vil være at ophæve.

42 I henhold til artikel 54, stk. 1, andet punktum, i EF-statutten for Domstolen kan Domstolen, såfremt Rettens afgørelse ophæves, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Domstolen finder, at dette er tilfældet.

43 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at fastslå, at det søgsmål, der er anlagt af Comafrica og Dole Fresh Fruit Europe med påstand om annullation af forordning nr. 3190/93, må afvises.

Sagens omkostninger

44 Artikel 122, stk. 4, i Domstolens procesreglement bestemmer, at når der under en appel, der iværksættes af en medlemsstat eller en institution, der ikke har interveneret i den pågældende sag for Retten, gives appellanten medhold, kan Domstolen fordele sagens omkostninger mellem parterne eller pålægge den vindende part at erstatte en tabende part de udgifter, der er påført denne ved appel. Der er anledning til at bestemme, at sagens omkostninger fordeles mellem parterne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Den af Retten i Første Instans afsagte dom af 11. december 1996, Comafrica og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen (sag T-70/94), ophæves.

2) Det annullationssøgsmål, der er anlagt af Comafrica SpA og Dole Fresh Fruit Company Europe Ltd & Co., afvises.

3) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Kapteyn Mancini Murray

Ragnemalm Ioannou

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. januar 1999.

R. Grass P. J. G. Kapteyn

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling